

Geheime Opdracht.

Seed'n en de Berre zaten in de hoek van het lokaal. Het rook er enigszins muf, het was er donker en koud. Aan de stoelen die voor hen waren klaargezet, hingen kobbenetten, en een kaars wierp dansende schimmen op de muur en gordijnen achter hen.

Die dag had Seed'n een brief gevonden in de bus, en hij had onmiddellijk zijn kompaan opgeroepen.

"Als ik niet wist dat ge niet kunt schrijven, ik zou zweren dat die brief van u komt," had Seed'n gezegd, "maar die hanepoten van hoofdletters zijn duidelijk met de linkerhand geschreven..."

"Ik bèn links," had de Berre gerepliceerd, "en ik heb die brief niét geschreven."

"Moet ge lezen," had Seed'n vervolgd, "'GELIEVE HEDEN AVOND OM 20 UUR NAAR DE 4-SCHAAR TE KOMEN. ER WACHT U EEN DRINGENDE DOCH GEHEIME OPDRACHT TER HEIL EN WELZIJN VAN DE MENSHEIT.'"

Met een t dan nog wel.

En dat ze vanaf de parking afwisselend de groene en zwarte pijlen moesten volgen.

Dat hadden ze gedaan, en zo zaten ze daar in de hoek van het zaaltje achter De Vierschaar te wachten op wat komen zou.

"Eigenlijk moet ik van niemand een opdracht," bromde de Berre, en wreef zijn handen van de kou. "En konden ze de stoof niet doen branden misschien..."

"Ach wat," zei Seedn, "'t is voor de mensheid, en de warmste week moet nog komen."

Plots ging piepend de deur open, en kwamen twee donkere gestalten op hen af. Ze droegen allebei een bivak muts, een zwarte jekker, zwart-met-groene broekkousen, gelijk coureurs dragen in de winter, en één van hen had schoenvertrekken aan met de namen Vaburama, 't Sloeberke, en nog entwat. Bij hem stak ook een stuk paardestaart achteraan uit de balaclava. Ze hadden handschoenen aan, en alleen hun ogen waren zichtbaar. Ze zeiden niets. De Berre wou rechtspringen om 't een en 't ander aan te pakken, maar Seed'n legde zijn hand op zijn arm om hem tegen te houden.

Toen verbrak de rechtse man de stilte.

"Geert, ik moet niezen!"

De andere, met de overtrekjes, en die als Geert aangesproken werd, reageerde:

"Voorzitter, uw muts niet afdoen, hé, ge moet 't snot maar in uw cagoule opvangen. Zie dat ze ons herkennen!"

Waarop de ander: "Kende gulder ons?! A... A... A... Atsjoem!"

"Vaneigens," smaalde de Berre, "gij zijt..."

“Neen, we kennen u niet!” onderbrak Seed’n, “ge zijt precies Zwarte Piet en Sinterklaas, maar dan zonder witten baard, noch gouden staf, noch schimmel tussen uw benen¹...”

“Goed zo,” snoffelde de rechtse, blijkbaar ook Voorzitter genaamd, terwijl hij zijn neus optrok.

Nu zei de linkse-met-de-botjes:

“We hebben een geheime opdracht voor u. Het zit namelijk zo...”

En toen volgde een hele uitleg over het sociaal project dat een wielerclub zoals WTC Oeselgem ‘Ontspanning Verenigt’ toch wel is; de fondsen, sponsoring en geldstromen die daarmee gepaard gaan (dat was duidelijk de rechtse zijn ding); de gender gelijkheid en ongelijkheid en het vervagen des ondersheids tussen lidden en leden (de linkse met de *ponytail*); de delicaatheid van een delicatessen zoals Kaaiman of Bermuda (de rechtse); kortom, overleven stond gelijk aan het tijdig binnen rijven van des ledens lidgelden.

“En hier knelt nu juist het schoentje,” besloot de linkse. “Om een of andere reden zitten onze lidden en leden op hun geld en op hun kont, en komt er geen beweging in de overschrijvingen naar onze clubkas. Daarom vragen wij uw hulp. We hebben namelijk al veel goeds over u gehoord, al is het maar van die miskleun van een kroniekschrijver.”

De Berre wist niet waar hij het had, maar Seed’n vroeg behoedzaam:

“En hoe zouden wij dat dan moeten aanpakken...?”

De rechtse reageerde resoluut: “Dat laat me eigenlijk koud...”

“Warm en is ’t hier niet!” onderbrak de Berre nors, maar de rechtse ging onverstoord verder:

“... maar ge zoudt elk een hartig bezoekje kunnen brengen, en hen zo nodig een beetje intimideren... als ge begrijpt wat ik bedoel!”

De Berre sprong kwaad recht – als hij kwaad werd was hij gelijk een kruising van Jerommeke, Quasimodo en de Hulk, best indrukwekkend, hoor! – en bulderde:

“Ik zal u zèlf ne keer imiteren, zie!” en hij pakte de rechtse in zijn nek en hief hem een halve meter van de grond.

“Intimideren...” verbeterde de linkse de Berre.

“Hou hiermee op!” Seed’n had gesproken, en de Berre liet de rechtse los. Die viel vanop ondertussen een meter hoogte op zijn gat, en trok een pijnlijke grimas, die echter niemand kon zien door die cagoule. “Wat krijgen wij daarvoor in de plaats?”

De linkse en de rechtse keken mekaar verbaasd aan, zagen naar Seed’n en de Berre, dan weer naar mekaar, en de rechtse zei: “Daar hebben wij nu nog niet aan gepeisd, zie...!”

“Weet ge wat,” zei Seed’n, “wij moeten eens overleggen. Laat ons ne keer vijf minuten alleen.”

“Ik zal ze een handje helpen,” gromde de Berre, en ie sprong meteen recht.

---

¹ Vrij naar T. Hermans

“Laat maar zijn!” piepte de linkse, “we zijn al weg!”

De twee gemaskerden gingen het café binnen, en de rechtse bestelde direct twee Westmalle Tripels.

“Voor mij niet, hé Voorzitter, dat weet ge toch!” (de linkse).

“Het is niet voor u, kalf, ’t is voor mij. Ik heb het nodig...”

Twee minuten later waren de glazen leeg, en zei de linkse: “Kom, laten we weer naar binnen gaan.”

Ze kwamen weer bij Seed’n en de Berre, die in het halfduister reeds op hen zaten te wachten. Door het vage schijnsel van de kaars heen konden ze de brede glimlach van de Berre ontwaren.

“We doen mee!” glunderde de Berre, met de brede grijns van een zelfvoldaan hangbuikzwijn.

“We doen mee,” beaamde Seed’n, “maar wel op één voorwaarde.”

“En die is...?” – het hard klopte de rechtse in de keel.

“Dat ge Tineke terug naar de Vierschaar brengt. ’t Koste wat het kost!”

---oooOOoooo---